Tan Düşleri

Servet Çolak

İNSANCIL YAYINLARI

TAN DÜŞLERİ

Servet ÇOLAK

İnsancıl Yayınları: 97
Şiir Dizisi : 46
ISBN 978-605-5958-03-9
1. Basım, Haziran 2008

TAN DÜŞLERİ

Servet ÇOLAK

Bu eser ödüle aday gösterilemez

Yayımcı: *Berrin Taş*
Yönetmen: *Cengiz Gündoğdu*
Ofset Hazırlık: *Deniz Saraç*
Kapak Resmi: *İnci Aydın*
Baskı: *Ezgi Matbaası*
Sanayi Cd. Altay Sk. No: 10
Yenibosna-İST. Tel: 452 23 02

●İNSANCIL YAYINLARI
Küçükparmakkapı, İpek Sok. Zafer Han, No.10
Beyoğlu-İstanbul
Tel&Faks: 0212 249 80 19
e-mail: insancildergisi@hotmail.com
www.insancil.com

ÖNSÖZ

Tan Düşleri Servet Çolak'ın ilk şiir kitabı. İlk kitaplar önemlidir. İlk kitaplarda belirgin bir biçimde şairin dünyasından izler bulunur. Yaratıcılık kendi dünyandan adım adım dış dünyaya, başka insanlara giden bir sürecin anlatımıdır. Servet Çolak'ın şiirinde bu sürecin iç içe geçtiği görülür. Hem kendi dünyasının izleri, hem aşkla güzelleşen, gelecek düşleriyle örtüşen yeni bir yaşam arayışının izleri. Şimdi ve gelecek. Mücadele ve yol arkadaşlığı.

"Zaman" adlı şiirinde yaşama bağlılığı görülebilir. *"gelmişse zamanı ağlamanın / fırtına kopmuş, şimşekler çakmışsa / yıldırımlar düşmüşse yüreğe / sel altında / soluksuz kalacaksın / anlayacaksın / bir damla olduğunu evrende // zamanı gelmişse gülmenin / güneş tüm sıcaklığıyla / gözbebeklerinde yükseliyorsa / sevinçli yıldızlar fışkırıyorsa / çınlatacaksın / evreni kahkahayla / dudaklarının biri yerde / öbürü gökte"*

Şair yaşam karşısında ağlamakla gülmek arasındaki sınırda diyalektik bakışını konuşturur. Ağlamanın zamanı geldiğinde evrende bir damla olduğunu bileceksin, der. Bu bilinç, fırtınalar, yıldırımlar karşısında direnme gücü verir kişiye. Üstelik evrendeki varlığını pek de abartılı yaşamaya gerek duymamalısın, der şair. Gelip geçicidir acılar da. Gülmenin zamanı geldiğinde sevincini de sonuna dek yaşamalıdır

insan. Sevinç de acılarımız gibi geçicidir. Sevinci de acıyı da dışlamaz Servet Çolak. Şair, işte yaşam budur, der gibidir. *"Zaman"* şiiri şairin yaşam karşısındaki duruşunu somutlar bize.

"İnsangül" başlıklı şiirinde insana çağrısı duyulur. Bu çağrıda dikene tutunmaktan kaçınmamak gerektiğini söyleyen şair, kalkışmayan, edilgin insana eleştirel yaklaşır. Dikene tutunmaktan kaçınan korkak, elleri kanayanları görmez. Korkaklar elleri kanayanları yalnız bırakanlardır. Mücadeleyi göze alamayanlar ilkyazın başkaldıran kokusunu duyamazlar. Doğanın değişimini anlamazlar. Doğanın değişimini sezemeyen kendi elleriyle güzelleştireceği bir yaşam düşü olmayandır. Şair sanki ah bir görebilsen kendi yaratıcı gücünü, der gibidir. *"Sus!.. anlatma / biliyorum kim olduğunu / tanıdım seni / çatlamış ellerinden / yaşanır mı hiç / bir utanç ülkesinde / uzakta sanıyorsun / başkaldıran kokusunu ilkyazın / değil insancığım, değil / çekinmesen / tutunsan o dikene / dokunacaksın / elleri kanayan / sevgi damlalarına / yirmi altı yaprağında / bir gonca gülün"*

Dikene dokunma cesareti gösteren kişi yalnız olmadığını anlayacak. Elleri kanaya kanaya türünü sevmeyi öğrenmiş insanlarla karşılaştığında tanıyacaktır onları. Şair de çatlamış ellerinden tanıdığı insanı eleştirse de bu eleştiri ona sevgiyle yaklaşmasını önlemez. Yalnızca onun dik durmasını istemektedir, hatta neden kendi gücünün ayırdında değilsin diye uyarmaktadır insanı.

Servet Çolak kendi kendine konuşurcasına yazıyor şiirlerini. Karşısına aldığı, ikinci bir ben gibi gözlediği kendi varlığıyla konuşur. Kimileyin bu konuşma sevdiğiyle konuşmaya dönüşür. Bazen sevdiğinle konuşmak kendinle konuşmanın çok da uzağında değildir. Aşk şiirlerinde duygularını mücadelesiyle örtüştürür. Aşk ve mücadele birbirinden ayrılamaz bir bütünlük içindedir. *"Kayıp Yıldız"* şiirinin son bölümünde özlemin dayanılmaz boşluğuyla seslenir şair. *"(...) gür bir ağaçmışçasına büyüyor özlemin / damarlarımda bir zehir dolaşıyor / hey kara sanlı deniz / boynumun borcu olsun / o yıldızı senden geri al-*

mak" Kendinle konuşmanın yetmediği yerde deniz ne güne duruyor, yıldızlar ne güne duruyor. Doğayla konuşur şair. Denize anlatır yitirdiğini almakta kararlı olduğunu.

Sevgilinin aydınlığından toplanan yıldızlar şairin umududur. Umut birer birer toplanacak, geleceği aydınlatacaktır.

"Yıldız" şiirinin son bölümünde seslenir şair. *"(...) Sen gördün gözlerinle / birer birer / damlayan yıldızları / ben ağzından dökülen / yüzünde gezinen / saçında uçuşan yıldızları / soluk soluğa / topladım o gece"*

Şairin kendisiyle konuşması kocaman bir ağız gibi açılacak, insanlıkla konuşmaya dönüşecektir. İlk kitabın bana anlattığı bu.

Berrin Taş

Taksim, Haziran 2008

İÇİMİN YAĞMURLARI

İçimin tarlaları kuruyor
yanıyor ormanlarım
sularım zehir

ey içimin yağmurları
yıkayın beni, yıkayın
sökün
o eski acıyı
kılcal damarlarımı pençeleyen
o eski acıyı
sökün

ANIMSAMA

Kimse benzemez senin kadar
bu papatya tarlalarına

gözlerini ne anımsatabilir
bu hırçın denizin
maviliği kadar

YASAK KENT

kaybolmuştun
kimileyin izine rastlanıyordu
yaşıyordun demek
çırpınırken o gezgin gemi fırtınalarda
kayıp kente ulaşma umuduyla
soruyordum
böyle bir yer var mı
seni yutan o yasak kent
var mıydı
dokunamamıştım ona gözlerimle
ne sevinç çığlıkları atmıştım orada
ne acılar içinde kıvranmıştım
havası toprak mı kokardı
sevda mı
bilmiyordum

SORU

nasıl savrulurdu saçların
rüzgarda uçuşan kelebekler mi
gözlerini nasıl kırpıştırırdın
denizde titreşen bir yelkenli
nasıl dalgalanırdı dudakların
uçurumda süzülen bir şelale
ellerin nasıldı

nasıl salınırdı gövden fırtınada
heybetli bir çınar mı
göğsün nasıl çarpardı
meydan okuyan pembe bulutlar
nasıl kayardı baldırların
ıslak dolgun kürekler
ellerin nasıldı

insana nasıl sızardın
kayada fışkıran saydam bir pınar
nasıldın sen...

içini seyredebildi mi
seni tanıyabildi mi
ben
sendeki ben

SEVGİLİ

Yüzün sardunya yaprağı
yeşil mi yeşil
nazlı mı nazlı
sevgili

nasıl beklerdim seni
vardiya çıkışlarında
kapıda göründün mü
yüreğim yanardağdı
patlardı göğsümde
damarlarımda lavlar

dudakların nar çiçeği
pembe mi pembe
ince mi ince
sevgili

nasıl izlerdim seni
fabrikada gizlice
gözlerim yanardı
çarpışınca gözlerinle
tohumlar filizlenir
bakışlarınla yeşerirdi

ÇÖZÜLME

Buz tutmuş duygularım
ışığınla eridi dün
Doruklarda
güneşin erittiği karlar
yüzümde çağladı
Ellerim
gerilmiş bir yaydan fırlayıp
okşadı bedenini
Sessiz bir çığlık attın içinden

Ellerin
biraz ürkek
daha çok sevgiyle
dolaştı yüzümde
Parmakların
bir ressam inceliğiyle
tuz kokan tablolar yaratan
on ince fırçaydı

Gökyüzü sevincinden
ağladı ince ince
Mutluydu İstanbul
yeni doğan bir çocuğa
tanıklık etti.

ÇAĞRI

geceyi aydınlatan yıldızları kıskandırır
çakmak çakmak gözlerin

sevgi sözlerin ellerimde ışıldıyor
beni seviyorsun
biliyorum
bu bilgi değiştiriyor beni
ay karanlığı örtüyor
yavaşça

ya gün ışığı
o parlak, yakıcı güneş
doğaya, insana bağlılık
yaşamın kaynağı dostluk
nerede

hadi aç kanatlarını
süzül gökkuşağına

KIZILLIKTA

gece karanlığını yırtan ay
sönük kalırdı yüzüne vurduğunda
kırmızı bır ışık örterdi seni
uyurdun o odada
bir başına kaygısız
uzun uzun

yürek yıkamayı o kızıllıkta öğrendim
yangınlara neden olurdun
fırtınalar koparırdın
derinliklerinde gezinirken düşlerin
bilmezdin bir tekini bile
söylemezdim sana
güneş doğardı
şafak pembeliğiyle birleşirken düşler
can çekişirdi duygularım
titrerdim
sevda dalgalarıyla ayaklanırdı içim
Temmuz sıcağında
tuzla kavrulurdu gözlerim
kum taneleriymişçesine
Ağustos'ta üşürdüm
ılık, duru pınarlar patlardı göğsümde
sesini duyduğumda

SENSİZKEN

ne zaman geleceksin
bir kelebek
bir demet çiçek
kapıdan içeri süzülecek
ah, ne şarkılar
ne de şiirler gideriyor
güzel başının özlemini
dün kardeşin gelmişti
yüzünde, sesinde, ellerinde
senden bir şeylerle

güneşin kucağında taşıyıp
sana sunduğu
her yeni gün
karanlığın karnında
büyümüş bir çocuktu
aydınlığın geri çekilip
yıldızların bekçilik ettiği
her yeni gece
yenilenmeler
belki de unutuşlar için
pencereydi

DÜŞ

Tüm renkler
özlemin çocuğudur şimdi
karanlık dipsiz bir mağaranın
sessiz, soğuk labirentlerinde
seni arıyordum
renkler birbirine karışmış
tonlar çoktan silinmişti
ne bir ışık çakıyor
ne bir ses duyuluyordu
ah! ümit
gitgide azalıyordu

Yokluğun
yüreğimde patlamıştı
kızıl gözlerimde
göğsümü oyan ürpertide
hayalin
o karanlık
soluk günlerde
peşimdeydi

Yaşamı ırmağından kopardığım parçaları
yaban kavunlarının ikinci çiçeklenişinde
olgunlaşma mevsiminde böğürtlenlerin
mavinin kucaklayıcılığıyla boyuyor
beyaz kağıtta donduruyordum
sözcükler yaşatabilmek için seni
orada tutsak oluyorlardı
aykırı morlar içinde düşlüyordum seni
yetmiyordu bu
sen bana yasak o kentte
beni düşlüyor muydun
bunu da düşünüyordum

UNUTULMAYAN

seni hiç unutmadım
sevdim seni çünkü
-ama yeterince değil-
bu kadarı yetmezdi sana
-aslında bana da-
sen beni sevdin mi
belki yeterince değil
belki de sen sevmezdin
sevilirdin yalnızca

seni unutmadım
bugün banliyö treninde
o kesif ter, tiner, adet kokuları içinde
bir kez daha saplandın yüreğime

düşündüm
trendeki bu kadar insan
kimi sever, kime gönül verir
ya o dik memeli ürkek esmer
ne düşünür
kimin peşindedir acaba
sararıp soldum
toprağa karıştım
çıkagelirim bir gün

BİLİNMEYEN

Senin için
dik yamaçlardan
topladığım aşk gülünü

Hazır mısın iki gözüm
bitkin düşünceye kadar
koklamaya

Ey yokluğunda
cehennem günleri yaşatan
kendinde çocuk

Gözlerim yanıyor
yüreğim buzdağı
neredesin ışık gülü

Seni düşlerde yaşamak
ne cehennemdir
bilir misin

POSTA

Zorunlusun
bu mektupların okuru olmaya
sen, sen oldukça
ben, ben oldukça
sen benden
ben senden
uzak oldukça

biricik yoludur bu
tehlikeli taşkınlıklarla
ezilen yüreğimi soğutmanın
biricik yolu
sana ulaşmanın

Ne zaman
ellerim saçlarında gezinecek
gözlerim ılık bir rüzgarmışçasına
dolaşacak dudaklarında

Dudaklarımın ateşi yaktığında bedenini
tenin aktığında tenimde
iki duru su karışıp birleştiğinde
yüz milyon sevgi taneciği vereceğim sana
sevineceksin yaşadığına

GİDİŞİN

Gökyüzü kokuyordu yağmur
Toprağın ağzı açık
Maviliğin beyaz memelerini
Emiyor, emiyordu
Ansızın silindi renkler
"Gidiyorum" dediğinde
Yaşam dondu
Kristalleşti görüntüler
Kestane gözlerden yağıyordun
Sahte şarkılarına
Çürümüş bir denizin

ZAMAN

gelmişse zamanı ağlamanın
fırtına kopmuş, şimşekler çakmışsa
yıldırımlar düşmüşse yüreğe
sel altında
soluksuz kalacaksın
anlayacaksın
bir damla olduğunu evrende

zamanı gelmişse gülmenin
güneş tüm sıcaklığıyla
gözbebeklerinde yükseliyorsa
sevinçli yıldızlar fışkırıyorsa
çınlatacaksın
evreni kahkahayla
dudaklarının biri yerde
öbürü gökte

ŞAFAK

Güneş bulutların ardına gizlenirdi
gözlerinle gölgelendiğinde
Ay küçülüp hızla kaçardı bir hırsızmışçasına
gecenin perdesini yırtan yüzüne vurduğunda
dağ eteğinde özlemle kaynardı
çocukluğumun pınarı
beşikte uyuyan uysal bir çocuktu Asi
ansızın taşardı
ayrıldın mı Antakya'dan

O alacakaranlıkta...

Yaralı da olsa
yarmıştım çürümenin kuşatmasını
damarlarımdan zehir boşalıyordu
sararıp kurumuşken yeşil başaklar
parlamıştın damla damla kızıl düşlerimde
seni arıyordum gökkuşağında karşılaştığımızda
demet demet beni topluyordun bir orakla
çırpınıyordum keskin bir ürpertide
Ama ben
doğan günü tanımıştım
gülüşünde...

Rüzgara, güneşe, suya sevdalı
bir kaya karanfiliydim
susamıştım
hapistim binyıllardır bu yabancı topraklarda
ellerin kafesimi yıkan özgürlük dalgalarıydı
yüreğim titrerdi parmaklarında

BİTİŞ VE BAŞLANGIÇ

Her düşündüğümde seni
tutuşur kor ormanlar
yaşamın tohumları serpilir yüreğime

Her dokunuşumda sana
yer yerinden oynar
böyle depremlerde ölürüm ben
ölümümden doğan daha yakındır sana

Her öpüşümde seni
yuvarlanırım sınırsız bir aydınlığa
geçici de olsa körleşirim
sağırlaşırım da biraz
sen her şey olursun
sonra hiçbir şey

her ayrıldığımda senden
sararıp yaprak dökerim
(öğrendiğime göre senden
sen dökülürsün benden)
bir sonraki ilkyazı özlerim

UZAK

ırmak tanrısının kızına sığındın
bir zırhla korudun kendini
kentin kapıları
kilitliydi, giriş
yasaklanmıştı
mühürlenmişti yürek

seni özleyen
ateşlerde yananı
bir sandığa kapatmıştın
o zifiri karanlıkta
her anımsayış
sızılı bir unutuştu
çaresizlik soluyordum
her soluk
zehir
her çarpıntı
dağlayan bir hançerdi

sen var mıydın

düşündüm, gökte asılı
yıldızlar, görmüşlerdir
seni gördükleri kadar beni
onlar senin de tependeydi
sarı ışıkları hüzün
kırmızı ışıkları sevinçti
sordum:
hey, yıldızlar
dedim, hey
ne yapıyor o
neşesi yerinde mi
beni düşünüyor mu, yüreği
çarpıyor mu benim için

SÜRGÜN

senden uzakta A şehrinde
(adını anmaya değmez)
ağır bir sis çökmüştü
yaşama
belirsizlik ve kaygıyla
yoğrulmuştu günler
mezarlık vardı kentin kuzeyinde
çürümüşlük, kokuşmuşluk, ölüm
belki de bu yüzden
buraya sürüldüm
yol süpürür kozalak toplarken
çim sular, tırmık çekerken
sorgulanır, adım adım izlenirken
çalılıklara, yatak altlarına
gizlerdim kitaplarımı

ama ben yalnızca iki şeye
bir kendime
bir de
çelik kapının ardında
o gülümseyen gözlerine
inandım
sonra bir gün çıkageldin
postanenin önünde
beni bekledin
saçların uzamıştı
azıcık da üşümüştün galiba
ürkek bir serçeydin
güçlü, sevgi dolu bir yürek

DİRİLİŞ SONELERİ

I
anla ne tuzaklardan sıyrılıp geldiğimi
unutulmuş bir kulübeydim ormanda
fırtına dağıtmıştı çatımı
kırmıştı, bir elin sıcaklığını özleyen kapımı

yer ağzını açmış, güneşi yutmuştu
köpük köpük kaynıyordu toprak
çekip gitmişti ay
sevisini yitirmiş bir çocuğa yanarak

rüzgar ağıt yakıyordu bir yıldıza durmadan
ıslıkla şarkılar söylüyor
çığlıklarla kendinden geçiyordu

esmer yangınınla dirilince güneş
geri döndü ay
yağmur durdu, dindi rüzgar

II
İstanbul'u örten kara perde
çekilmemişti henüz
yola düşmemişti
ölüme hazırlananlar

yalnızlığın prangası boynumda
sokaklarda dövüşken bir rüzgar
parçaladığı bulutlarla
Boğaz'ın saçlarını tarıyordu

iki sönük yıldız vardı Doğu'da
kızıldan sarıya kayan
demir kuşları izliyorlardı

sen uyuyordun
yoldaydım ben
izini sürüyordum

III
dallarımı kırmıştı
sonyaz fırtınaları
sararıp savrulmuştum
ıssızlık uçurumlarına

camda uzayan bir yağmur damlasıydım
sürüklerdi beni rüzgar
bir esmer güneşte buharlaşırdım
yeşil bir siste kaybolurdum

çöl sessizliğindeydi yaşam
kum fırtınaları kaynardı içimde
vahalar bir bir kururken

bir çakıl taşı düştü bir sabah gözlerime
mavi bir alev dalgalandı beynimde
Ay'dan beslenen bir zeytinlik ışıdı

IV
yaşam buzuldu
ıssız dünyam
geçmiş bir fırtınada yıkıktı
silkinmemişti henüz deniz

tenimin gözeneklerinden kazısan acıyı
ıssız geceyi yıkasak sevinçle
sevgi dalgalarında sönse hüzün alevleri
geleceği örten köhne geçmiş parçalansa

alnının çizgilerinde sek sek oynasa çocuklar
ellerin kavrasa yüreğimi
yaşasam yabaniliğini doyasıya

mavi kardeş
bir buluttur acı
yağdı mı geçer

V
gözlerinde kaç kez öldüm
kaç kez dirildim ellerinde
aç kapıyı
dışarıda üşüdüm

sesini duymayalı kaç yıldız kaydı
yaşam ırmağı öyle bulanık ki
kayalar, çukurlar, yarlar
ihanetler, pusular

ne zamandır şaşkınım
neyim ben
nereye gidiyorum

nergis mi kokardı saçların
ilkyaz yağmurlarında
güneş mi

VI
iskelede yürüyordun yağmurlu bir akşamüstü
kemikleri üşüyen bir çocuk yaklaştı sana
"abla" dedi, *"ne olur, bir mendil alsana"*
almayacaktın, aldın ama, gömleğinin sol cebine koydun

eve yürüyordun taş bir sokakta, dalgın
el açtı yırtık kaputlu bir akşamcı
"içiyorum" dedi *"içeceğim yine, param yok"*
vermeyecektin, verdin ama, bir köpek öldüren parasını

eve geldin omuzların yıkık
hüzünlü, uzak şarkılar dinledin
kızıla boyarken kanını şarap

"yeter be!" diyecektin sarsılarak
boşuna! mendil kurutmuştu yüreğini
kaputta kalmıştı gözlerinin yeşili

VII
ateş böcekleri kaynıyordu
tutku emziren gözlerin
pembe ateşlerde yanan o tandırın ağzında
dişlenecek sıcak ekmekti soluğun

gökyüzü açtı kollarını birden
yaşamı kucakladı esmer bir güneş
pembe sütünü elleriyle sundu deniz
içtim kana kana

bir şiir okudun
gözlerinde yakamoz
yüzünde ayrıksı bir gülümseme

kaynaşan saçımızda dolandı rüzgar
düşlerimizin çakılları Samanyolu'nda
soluğun soluğumda

HÜCREDE

Sevgilim nasıl duyabilir
içimdeki kasırgaları
unutmak üzereyim yüzünü
ne renkti gözleri
yağmurda ne yapardı

Nasıl kurulabilir sınırsız
sınıfsız tek toplum
henüz paylaşamazken eldekini
aydınlanma olanaklı mı
umursamazken ötekini

Nasıl seveceğiz
yeryüzünü, insanlığı
sevemezken birbirimizi
bir filizi kıran
sevebilir mi ormanı

YILDIZ

Geceydi senden ayrıldığımda
on ikiye beş vardı
"*Yıldız Yağmuru*" dedin
"geçen yıl 4 Ağustos'ta"
Tam 367 gün sonra
sen vardın karşımda
Venüs'ten parlak

"*Yıldız Yağmuru*'nu
anlattın bana
o gece
gülümsedin
yıldız yağdı
sustun
yıldız yağdı
yağmur oldu

Sen gördün gözlerinle
birer birer
damlayan yıldızları
ben ağzından dökülen
yüzünde gezinen
saçında uçuşan yıldızları
soluk soluğa
topladım o gece

YAŞAMLANMAK

Mevsimi yoktu aşkın

Bir akşamüstü deniz kıyısında
Sarayburnu'nda
hançerledin kalbimi sen
fark ettirmeden
tam 11 yerinden
zerresini duymadım acının

Bir martı çığlık attı
bir vapurun düdük sesi duyuldu uzakta
güneş çoktan bırakmıştı karanlığa
İstanbul'u, seni, beni
şimşekler çaktı beynimde,
yüreğim aydınlandı
küçük, ince, sevimli
sevgi dalgacıklarıydı
içime yayılan

nasıl sardı beni
dolaştı bedenimde
bu anafor
nasıl sürükledi

O gün bu gündür
eziyettir yalnızca
sana bağlanmış bir yüreği taşımak
ağır işçiliktir
Sana ait olanı al götür
gülümsesin gözlerin
bir parçasını ver yüreğinin
denizin tuzuyla birlikte

Seninle yaşamlanmak
bir ömür

GÜNCE

Her şey yabansı
her şey iç kanatıyor
kara bulutlar yüzümde
gökyüzünde yas
gittiğinden beri

Seni
çok özledim desem
eksik olur

Senin özleminle
Çorlulu'ya sürüklendim bugün
oturdum
bir kahve söyledim
11 Temmuz'da oturduğun köşeden
bana gülümsüyordun

Anladım ki
yaktığın ateşi
senden başka kimse söndüremez
batık bir hazine mi
derin karanlıklara mı gömülecek
aşkım

Neden sensizken
silahsız bir savaşçı
sokaklarda serseri bir çocuk
ilaçsız bir hastayım

"Ateşli sabır"
yakıyor düşleri

SEN İSTANBUL BEN

yakında gideceksin
ardında aşkla
tutuşmuş bir yürek
özlemle yanan beni bırakarak
unutacak gökyüzü
mavi rengini
vapurlar, trenler duracak
felç olacak kent
yasını tutacak

sen yokken bu kent
katlanılmaz bir boşluk
bedeni soğumuş bir cesettir
dünya güzeliyken
en çirkini
en çekilmezidir

senin yokluğunda
isteksizce doğar güneş
ay silik
kentin ışıkları bitkindir
kuytularda biten kır çiçekleri
büyür mü sanıyorsun

yokluğunda
kararır yıldızlar
balçık balçık ağar
kim bilir
ne çürür
ne yaşar

sen gittiğinde İstanbul'dan
tuzlu su akacaktır
kentin vadilerine
belki ben
bir gözyaşı damlasına hapsolacağım
sevda dalgalarım
hangi kıyılara vuracak

kaç İstanbul var
bana hangisi düşüyor
yokluğunda

AKIŞ

Ay
açmış kanatlarım
gökyüzünde süzülüyor
Öyle ki
bu kadar büyük
bu kadar aydınlık
görmüş müydüm
çocukluğum dışında
bilmiyorum.
Deniz
karanlığa gömülmüş
Ay yakıyor denizi
Kıvılcımlar
bin bir resim çizerek
bir görünüyor
bir kayboluyorlar
yanıyor deniz

Bense seni düşlüyorum
İsteseydin eğer
tek tek toplayıp yakamozları
demet demet
sunabilirdim sana

Kokusuyla sarhoş ediyor deniz
uzatıyor kollarını
usulcacık alıyor beni
ben de yanmaya başlıyorum
organ organ
hücre hücre

Birden
şimşek çakarcasına
gecekondu kralları
işçileri çürüten yalnızlık
kuşatıyor dört yanımı
boğulacak gibiyim

Çığlık çığlığa
deliler gibi
haykırıyorum
ışık, ışık, ışık
daha çok ışık!

Nasıl ki
toprağa su
ekmeğe tuz
insana özgürlük
gerekliyse
Ben de öyle
Seni yüreğimde taşıyorum

Gecenin sessizliğini yırtan
coşkulu bir ırmak olmuşum
akıyorum sana

Deniz ol
beni kucakla.

KAÇIŞ

İstanbul'dan ayrıldın bu gece
ağır ağır doğu kapısından çıktın

sen yola çıktığında
gökyüzü çoktan kızıllaşmıştı
bulutlar kanıyor
toprak emiyordu
kireç kokan kentte
çürüme yayılıyordu
havası zehir, suyu zakkumdu
İstanbul gittiğine inanamadı
varoşlar, meydanlar, boğaz
sancılar içinde kıvrandı

tan attığında karlı yüzüne
güneşin balı aktığında göz bebeklerine
yeni bir gün başladı senin için
yeni bir yaşam
bir buğday tanesiydin
küçük, esmer, bereketli
duygu öğüten bu kentten
insanı un eden
musalla taşlarından kaçmıştın
bir yumruktu gidişin sahteliklere
çıkar üstünden şimdi zincirlerini
o giysiyi fırlat
Karadeniz'in dibine at
yem olsun balıklara

bana bir tutam gönder saçlarından
yangınından içim üşüyor
bekliyorum dönüşünü
bilesin

KAYIP YILDIZ

deli bir poyraz olsaydım
denizin tuzunu toplayıp gelseydim sana
pencerenden süzülseydim ağustos sıcağında
saçını, boynunu, yanaklarını okşasaydım
bir serinlikle
gözlerini, dudaklarını
için geçseydi sarhoşluğumla

bir kelebek olsaydım
toplayıp kır çiçeklerini gelseydim sana
kanatlarımda demet demet
papatya, gelincik
taç yapsaydım
o güzel başına

Paşabahçe sırtlarının solgun ışıkları
bulutların ardında gizlenen şu yalnız yıldız
binalar, otomobiller, korna sesleri
çocukların, martıların çığlıkları
tekneler, gemiler, motor homurtuları
havaya sıçrayıp ak bir özgürlük resmi çizen balık
şafak pembesi tuzlu gözler
seni arar
gür bir ağaçmışçasına büyüyor özlemin
damarlarımda bir zehir dolaşıyor

hey kara sanlı deniz
boynumun borcu olsun
o yıldızı senden geri almak

KIŞLADA PAZAR

doğa yeşerdi işte
kuşlarda bir telaş, bir telaş
bir sap almıştı karganın biri
yuva yapıyordu anlaşılan
otlar içinde bir serçe zıplıyordu
yiyecek aramanın ciddiyetinde
Yılmaz'ın Umutsuzlar'ı vardı televizyonda
soğuk ranza demirine dayamıştım yüzümü
özlemle seni düşünürken
sen uyuyordun demek

bir çınarmışçasına
yalnız, heybetli
bir kelebekmişçesine
kedersiz, özgür
yaşanabilir belki
insan tek başına yiyebilir ömrünü
sevgisiz, sensiz
ama yüzde doksan dokuz
gereksiz ve yersiz

saçlarımı sevdiğin gibi tarıyorum
bir tel buldum saçından
kitaplarımın birinde
saklıyorum
bakarsın bir mayıs günü çıkagelirim
bir çocuğu kucaklarım düşteymişçesine
yazdığım şiirleri veririm

YOL

Seni arıyordum
buldum işte
geldim sana
çırılçıplak
bir kendimi getirdim
bir de gölgemi

Neydi birleştiren bizi

Özgürlük savaşında
yanyana düşmekti belki
kızıl bir dünya
insanca bir yaşam düşü
düşe kalka
bıkmadan usanmadan
kimi engelleri yıkarak
kimileyin birikip aşarak
büyük küçük sayısız serüvene atılarak
bir maratonda buluşmaktı belki

Yüreğimin bir parçası koptu
katıldı sana

Bir dönemin kapanmasıydı belki
olgunlaşmıştı
zamanıydı artık
sonu gelenin bitişi/ bitirilmesi
ömrünü tamamlayanın dönüşmesi
acı verse de iyidir
yaşama, gelişene saygıdır bu
her son
bir başlangıcı bağrında büyütür

Yıkıldı birer birer
geçmişin ayak bağları
durdurulamaz bir yangın
acımasızca yaktı
ne varsa senden önce
utkulu bir ordu
yayıldı topraklarıma
kararmış burçlarına yüreğimin
sancağını diktin sen

Direndim sana
reddettim önce
içindeki çocuğa bağlandım
bendim o herhalde

YOL ARKADAŞI

Göğün karanlığını biçen
sarı tırpan
tanıktır olanlara

kaç gece
saatlerce
volta attım
seni aradım
kokunun sindiği yerlerde
yoktun
gitgide ıssızlaşıyordu yaşam
korkuyordum

yürüdüm
karanlıktan sıyrılan
İstanbul'a
sarı karanfiller
beyaz karanfiller
kırmızı karanfiller
düşledim
tan atımında
yürekleri tutuşmuş korlar
kent yamaçlarına yürüyenler

karanlığı delen ışıklar
gökte asılıydı
sarsıldı toprak
yıldızlar döküldü
ikişer üçer
yeni bir canlı doğdu
o sabah
başı yıldız
ayakları insan
kaynayan sabır
sokaklarda seldi

birbirimizi tanımıyorduk
yol yürüdük
arkadaş olduk

YÜREK

kuraklık yılları yaşamıştır bu yürek
taşlaşmış, çatlamıştır
çölleşmemiştir ama

yalan yok
kaç kez
şimşekler çaktı
yıldırımlar patladı
asık suratlı gri bulutlar
ya birer damla bırakarak gittiler
-neye yarar ki bu
susuzluğu arttırmaktan başka
gürül gürül akmalı sular
seller altında kalmalı yürek-
ya da sularını
başka ırmaklara akıttılar

ah! yüreğim
kavrulmuştur yalnızlıktan
ant içmiştir ama
umut, kavga, özgürlük
bir de güzel insanlar için
çarpacağına

sen
o güzel insanlardan birisin
senin yüreğinde
kavganın ateşi var
umudu aşkın

yaklaş da bak!
çarpıyor senin için de

KARAR

Gözlerinin kıvılcımlarında atıldı
ilk adımları bu yolculuğun

St. Simon'un yıkık duvarlarındaydım
yıldızların yıkadığı yolu yürümüştüm
Titus Tüneli'nde attığım çığlık
St. Piyer'de yankılanıyordu
ay beyazıyla aydınlanmıştı zeytun
söğütlerin altında fısır fısır konuşurduk
Asi'nin taşlı kıyılarına gizlenerek
kaynayan dere okşardı
Hanna Köprüsü'nün gri bacaklarını
arıyordum, sezgi teleskobuyla yoğun bir siste
tepelerde yıldızları avuçluyordum

Güneş donmuştu
gözlerinle tutuşmadan önce...

Yaşam fışkırdı birden
yerden gökyüzüne şimşekler fırladı
toprağa geceliğini giydiren bulutlar
sarıldılar şaşkınlıkla birbirlerine
ilkyaz eriklerinin yeşilimsi beyazlığında düşündüm seni
rüzgarın ninnisiyle topladığım deniz kabuklarında
Akdeniz'in kumu gibi ince ve sıcak
dalgaları kadar hırçın
Ziri'nin pınarıymışçasına saydam

Ey, direngen yabani çiçeği Harbiye'nin...

İnanna'nın esmer torunu
Daphne'nin kızkardeşi
saçının mavi dalgaları
ağzımda köpürtsün tuzunu
kekik gülüşün titreşsin ellerimde
gözlerinin volkanında ısıt beni
güçlü yüreğinle ört
salkımsöğüt kirpiklerinde uyut beni
dudaklarının fırınında doyur acıktığımda

YAĞMUR

Güneş kokusu vardı üzerinde
yürüdüğünde
tedirgin adımlarla
yüreğime
başkaldıran
çocukluğumu
anımsatıyordu
gök mavisi gülüşün
iri yağmur damlası
ürkek gözlerin
bir perdeyi yırtan
yabani ellerin

Yaşam sığar mı
bir insana
sığar da taşar

Yürümeliyiz
şimşeklerin
çaktığı yere
gökkuşağını
örenlerin çağrısı
yankılanıyor beynimizde
bir renk de
bizden olmalı
yıkanacağımız
o yağmurda

Sil güzelce
yanaklarındaki
tuz kokusunu
Kırmızı gözlerinde
yükselsin
iki güneş
titriyor sardunya
dudakların gibi
susuzluktan

Sevgilim gel
tut elimden

İNSANGÜL

Sus!.. anlatma
biliyorum kim olduğunu
tanıdım seni
çatlamış ellerinden
yaşanır mı hiç
bir utanç ülkesinde
uzakta sanıyorsun
başkaldıran kokusunu ilkyazın
değil insancığım, değil
çekinmesen
tutunsan o dikene
dokunacaksın
elleri kanayan
sevgi damlalarına
yirmi altı yaprağında
bir gonca gülün

ATEŞ

Hadi gel
bir ateş yakalım
gecenin ıssızlığında
çatırdayan sesini dinleyelim
doğurgan karanlığın
şaşırıncaya kadar yıldızları sayalım
ısınsın içimiz
gözlerimizin incileri kızıllaşsın
ellerimiz kızıllaşsın
yüzümüz kızıllaşsın
saçımız kızıllaşsın
kızıl kızıl gülelim
ele ele tutuşup
karanlığın karnını yaralım
alalım çocuğu

TAKAS

ilmek ilmek bağlıyordun yollarımı
zaman koşarken geceye
bal sarısı gözlerinde
yangın isleri
hani bu yanardağlarla değişecektin
kına kızılı gözlerimi

bir çay içecektik
tavşan kanı hani
bir yamaçta kaynayacaktık
çaylaşacaktık bir vadide

İÇİNDEKİLER

İçimin Yağmurları / 9
Anımsama / 10
Yasak Kent / 11
Soru / 12
Sevgili / 13
Çözülme / 14
Çağrı / 15
Kızıllıkta / 16
Sensizken / 17
Düş / 18
Unutulmayan / 20
Bilinmeyen / 21
Posta / 22
Gidişin / 23
Zaman / 24
Şafak / 25
Bitiş ve Başlangıç / 27
Uzak / 28
Sürgün / 30

Diriliş Soneleri / 32
Hücrede / 39
Yıldız / 40
Yaşamlanmak / 41
Günce / 43
Sen İstanbul Ben / 45
Akış / 47
Kaçış / 50
Kayıp Yıldız / 52
Kışlada Pazar / 54
Yol / 56
Yol Arkadaşı / 58
Yürek / 60
Karar / 62
Yağmur / 64
İnsangül / 66
Ateş / 67
Takas / 68

Servet Çolak, 1967 yılında Hatay'ın Samandağ ilçesi Yeşilyazı (Ziri) köyünde doğdu. Köy ilkokuluna kaydı yapıldı (1973). İlk ve orta öğrenimini Antakya'da tamamladı (1984). Aynı yıl Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne (İngilizce) girdi. Buradan ilişiği kesilince (1988), İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi'ne girdi (1989). Buradan mezun oldu (1994). Bugüne kadar çeşitli yerlerde hekimlik yaptı. Bir öykü kitabı vardır (Renkler, *İnsancıl Yayınları*, 2005).

ANIMSAMA

Kimse benzemez senin kadar
bu papatya tarlalarına

gözlerini ne anımsatabilir
bu hırçın denizin
maviliği kadar

978-605-5958-03-9

©İNSANCIL YAYINLARI
Küçükparmakkapı, İpek Sok. Zafer Han, No.10 Beyoğlu-İstanbul
Tel&Faks: 0212 249 80 19 e-mail: insancil@hotmail.com www.insancil.com